

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 488/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Dudíťa a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Igorom Cibulom, Hrabový chodník 4, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 To 1/2017 z 20. marca 2018 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 TdoV 3/2019 z 23. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 To 1/2017 z 20. marca 2018 (ďalej aj „odvolací rozsudok najvyššieho súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“) a uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 TdoV 3/2019 z 23. septembra 2020 (ďalej aj „dovolenie uznesenie najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté uznesenie“, spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:

3. Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica rozsudkom č. k. BB – 3T/32/2015 z 29. júna 2016 (ďalej len „rozsudok špecializovaného súdu“) uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona formou účasti ako objednávateľ podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona,

za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov. Spoluobvinený [REDACTED] bol napadnutým rozsudkom odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody na doživotie.

4. Najvyšší súd na základe odvolania sťažovateľa napadnutým rozsudkom zrušil rozsudok špecializovaného súdu, modifikoval skutkovú vetu a sťažovateľa uznal vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona formou účasti ako objednávateľ podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, za čo mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 23 rokov.

5. Proti odvolaciemu rozsudku najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Argumentáciu sťažovateľa v ústavnej sťažnosti možno zhrnúť takto:

7. V bodoch III až X ústavnej sťažnosti sťažovateľ rozoberá viaceré trestné konania, ktoré boli proti nemu vedené, pričom ich dáva do súvisu so svedkom [REDACTED], ktorý vo všetkých konaniach usvedčoval sťažovateľa. Následne bolo preukázané, že kajúcnik [REDACTED] opakovane klamal a krivo svedčil proti sťažovateľovi, ako aj proti iným osobám ([REDACTED], pozn.), a trestné konania vedené proti sťažovateľovi boli zastavené, prípadne bol sťažovateľ oslobodený. Na základe týchto skutočností sťažovateľ poukazuje na nehodnovosť svedka [REDACTED] a jeho výpovedí aj v konaní týkajúcom sa skutku, ktorý tvorí predmet obžaloby vo veci rozhodovanej napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu, teda skutku [REDACTED].

8. Následne sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že v prípade skutku [REDACTED] bol pôvodne spolu so sťažovateľom (a neskôr aj s [REDACTED]) obvinený [REDACTED], rovnako na základe výpovede [REDACTED], ktorému pôvodne bolo odložené vznesenie obvinenia: „Po tom ako sa preukázalo, že [REDACTED] krivo obvinil [REDACTED], prokurátor dal pokyn, aby bolo [REDACTED] vznesené obvinenie za skutok [REDACTED]. Počas celého konania, kým bol [REDACTED] v procesnom postavení svedka, [REDACTED] dôrazne popieral spáchanie skutku [REDACTED]. [REDACTED] vypovedal aj v iných – súvisiacich trestných konaniach, kde popieral vinu a uvádzal, že ho polícia nahovárala na výpoveď voči mojej osobe.“ Sťažovateľ je presvedčený, že v dôsledku radikálnej zmeny situácie spočívajúcej v znehodnovení výpovedí [REDACTED] orgány činné v trestnom konaní presvedčili [REDACTED], aby začal usvedčovať sťažovateľa v skutku [REDACTED], a to pod príslubom výhod v trestnom konaní.

9. Uznesením z 8. decembra 2014 bol v trestnej veci týkajúcej sa skutku [REDACTED] obvinený [REDACTED] vylúčený na samostatné konanie, čím došlo k zmene jeho procesného postavenia v trestnej veci sťažovateľa, kde sa z obvineného stal svedkom a jeho predchádzajúce výpovede učinené v postavení obvineného sa stali procesne nepoužiteľnými.

10. Skutočnosť, že usvedčujúca výpoveď svedka [REDACTED] bola kľúčovým dôkazom proti sťažovateľovi pri skutku [REDACTED], vyplýva aj z odvolacieho rozsudku najvyššieho súdu, v ktorom sa konštatuje, že „Ako správne uviedol súd prvého stupňa, pokiaľ by bola výpoveď [REDACTED] jediným usvedčujúcim dôkazom proti [REDACTED], mohlo by to ovplyvniť hodnotenie jeho výpovede.

Dôkazná situácia je však iná a skutočnosti uvádzané [REDAKOVANÉ] sú podporené výpoveďou [REDAKOVANÉ].“.

11. Sťažovateľ uvádza, že úplnou náhodou v roku 2020 sa jeho obhajca z webovej stránky Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z anonymizovaného rozhodnutia dozvedel, že proti [REDAKOVANÉ] vo vylúčenej veci týkajúcej sa skutku [REDAKOVANÉ] prokuratúra zastavila trestné stíhanie 12. apríla 2019. Teda benefit, ktorý [REDAKOVANÉ] dostal za usvedčenie sťažovateľa zo skutku [REDAKOVANÉ], spočíval v úplnej beztrestnosti [REDAKOVANÉ] za tento skutok, keďže trestné stíhanie vedené proti nemu bolo zastavené, a to bez akejkoľvek súdnej kontroly. Jediné dôkazy, na základe ktorých bol sťažovateľ uznaný vinným zo skutku [REDAKOVANÉ], boli výpovede [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí sú obaja nehodnovernými osobami. Tu sťažovateľ poukazuje na rozhodnutie ESLP vo veci Adamčo proti Slovenskej republike, ktoré konštatuje, že súdy sú povinné sa dôsledne zaoberať prípadnými výhodami získanými svedkom v inom trestnom konaní, osobitne za situácie, keď takýto svedok získa ako benefit úplnú beztrestnosť za trestný čin vraždy. V danej veci ESLP tiež podotkol, že všetky rozhodnutia týkajúce sa trestného stíhania svedka (ktorý bol zapletený do súdeného trestného činu a napokon bolo proti nemu trestné stíhanie prokuratúrou zastavené) boli prijaté prokuratúrou bez akejkoľvek súdnej kontroly. Sťažovateľ uvádza, že podľa ESLP použitie výpovede tohto svedka vzhľadom na význam tohto dôkazu nebolo za osobitných okolností prípadu sprevádzané primeranými zárukami na zabezpečenie celkovej spravodlivosti konania.

12. Ďalej sťažovateľ namieta v súlade s odvolacou a dovolacou argumentáciou, že neboli vykonané ním navrhované dôkazy – výsluch svedka [REDAKOVANÉ] a čítanie výpovede [REDAKOVANÉ] z trestnej veci [REDAKOVANÉ]. Napokon sťažovateľ namieta nezákonnosť čítania výpovede [REDAKOVANÉ] z prípravného konania v procesnom postavení obvineného (na hlavnom pojednávaní odmietol obvinený [REDAKOVANÉ] vypovedať, pozn.), a to z dôvodu, že mu bol vyšetrovateľom prinesený z neznáameho miesta červený zošit, v ktorom boli poznámky ku skutku [REDAKOVANÉ]. Odvolací súd sa touto jeho námietkou nezaoberal vôbec a dovolací súd absolútne legitimizoval spôsob čítania výpovede [REDAKOVANÉ].

13. Sťažovateľ sumarizuje, že kľúčový dôkaz, a to „výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], za ktorej odmenou bolo zastavenie trestného stíhania, je v rozpore s požiadavkou spravodlivosti“ a rozhodnutia, ktorými bol sťažovateľ uznaný vinným zo skutku [REDAKOVANÉ] sú nezákonné a porušujúce ním označené právo podľa ústavy a dohovoru. Rovnako nezákonným dôkazom bolo čítanie výpovede [REDAKOVANÉ] z prípravného konania v procesnom postavení obvineného vykonané na základe poznámok od orgánov činných v trestnom konaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ zastáva názor, že bol odsúdený na základe nezákonných dôkazov.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu najvyšším súdom ako súdom odvolacím:

15. Ústavnú sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu už uvedených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

17. Podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

18. Ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

19. Námietky sťažovateľa týkajúce sa čítania výpovede [REDAKOVANÉ] a námietky týkajúce sa nevykonania dôkazov v trestnom konaní navrhnutých sťažovateľom boli predmetom dovolacej argumentácie sťažovateľa a najvyšší súd sa nimi v dovolacom uznesení aj zaoberal, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vo vzťahu k najvyššiemu súdu ako súdu odvolaciemu mal najvyšší súd ako dovolací súd, čím je zároveň v tomto rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Sťažovateľ právo podať dovolanie aj využil, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto jej časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a), § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. Pokiaľ ide o námiatku sťažovateľa týkajúcu sa nezákonnosti kľúčového dôkazu – výpovede svedka [REDAKOVANÉ] pre jeho nehodnovernosť vyplývajúcu z toho, že vypovedal účelovo v snahe dosiahnuť pre seba beztrestnosť, pričom súdy sa nevysporiadali s možnou „odmenou“, resp. s dopadom tejto odmeny na výpoveď svedka, ktorá bola následne [REDAKOVANÉ] poskytnutá orgánmi činnými v trestnom konaní v podobe zastavenia jeho trestného stíhania za skutok [REDAKOVANÉ], ústavný súd zdôrazňuje, že podľa odôvodnenia samotného dovolania sťažovateľa v predmetnej veci a podľa odôvodnenia dovolacieho uznesenia najvyššieho súdu námiatku týkajúcu sa možnosti získania benefitu, ktorý [REDAKOVANÉ] podľa názoru sťažovateľa neoprávnene (keďže jeho výpoveď bola účelová a nepravdivá) za svoju usvedčujúcu výpoveď proti sťažovateľovi v konečnom dôsledku aj dostal (zastavenie trestného stíhania [REDAKOVANÉ], pozn.), sťažovateľ neuplatnil v dovolacom konaní. Tomu zodpovedá aj argumentácia v ústavnej sťažnosti, ktorá akoby predpokladala skúmanie kritickej okolnosti *ex officio*, k čomu však v dovolacom konaní dôjsť nemôže (§ 374 a § 385 ods. 1 Trestného poriadku). Pri napádanom (výpoveď znevierohodňujúcom) postupe zmeny pozície vypovedajúcej osoby ide pritom o procesne konformný (Trestným poriadkom upravený) inštitút vylúčenia pôvodného spoluobvineného zo spoločného konania, ktorý bude v pôvodnom konaní vypovedať ako svedok, a teda štandardný prvok smerujúci k procesnému odklonu s možným legálnym benefitom pre dotknutú osobu ako obvineného vo vylúčenom konaní (bežne používaný aj v iných trestných veciach). Sťažovateľ mal teda možnosť (najmä prostredníctvom svojho obhajcu) namietať

nedôveryhodnosť svedka z pozície jeho snahy o „vykúpenie sa“ usvedčovaním sťažovateľa už v základnom konaní a nevysporiadanie sa súdu prvého stupňa s touto okolnosťou v odvolacom konaní (k čomu aj došlo, aj keď v podanom odvolaní len rámcovo), nie už však vo vzťahu k rovnakému nedostatku rozhodnutia odvolacieho súdu v dovolacom konaní [nedostatok odôvodnenia v otázke kľúčovej pre rozhodnutie, dokonca oproti uplatnenej odvolacej námietke, pokiaľ na jeho základe dovolateľ brojí proti výroku rozhodnutia, zakladá dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Sťažovateľ ako dovolateľ v predmetnej súvislosti namietal nevykonanie (napriek jeho návrhom) ďalších dôkazov, ktoré mali spochybniť [redacted] výpoveď vo vecných súvislostiach, čo nie je to isté. Na uvedenom nič nemení chronologická postupnosť procesného vývoja, keď benefit zastavenia trestného stíhania [redacted] v čase svojej svedeckej výpovede proti sťažovateľovi ešte nečerpal, avšak práve na jej základe získať mohol, k čomu popísaný procesný postup evidentne smeroval (a takto bol aj v konaní pred súdom prvého stupňa a v odvolacom konaní sťažovateľom namietaný). Pasivitu sťažovateľa, resp. obhajoby nemôže nahradiť neskoršie doplnenie vlastného právneho názoru a také uvedomenie si možnosti obrany proti vznesenému obvineniu, resp. podanej obžalobe aj pri podaní mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania). Keďže sťažovateľ uvedenú možnosť ako prostriedok priznaný mu zákonom na ochranu ním označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru (námietku porušenia práva na obhajobu zásadným spôsobom) v dovolacom konaní nevyužil, neostávalo ústavnému súdu iné, ako ústavnú sťažnosť v tejto jej časti odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Iný prístup by bol diskrimináciou ostatných fyzických osôb a právnických osôb ako sťažovateľov, od ktorých sa vyčerpanie skorších procesne účinných prostriedkov nápravy zásadne požaduje (ústavným súdom, rovnako ako Európskym súdom pre ľudské práva), a to pod sankciou nemožnosti uplatniť dotknutú námietku v predmetnom konaní (aktuálne o ústavnej sťažnosti).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu najvyšším súdom ako súdom dovolacím:

21. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd k námietke sťažovateľa týkajúcej sa čítania výpovede [redacted] v postavení obvineného z prípravného konania uviedol, že „*Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní konanom 13. apríla 2016, z dôvodu odmietnutia vypovedať, postupom podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku prečítal výpovede [redacted] z prípravného konania z 29. apríla 2014, 5. mája 2014, 13. mája 2014 a 7. novembra 2014 (č. l. 4234, 4363), t. j. uskutočnené v procesnom postavení obvineného. Pred čítaním prvej výpovede obhajca [redacted] uviedol, že pred výsluchom bol [redacted] prinesený zošit s jeho vlastnoručnými poznámkami, pričom v zošite neboli vykonané zmeny políciou alebo inými nepovolanými osobami (č. l. 4234). Z vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že pri výsluchu v postavení svedka dňa 31. januára 2011 [redacted] predložil svoje poznámky ako dôkazný materiál (č. l. 167). Fotokópia poznámok sa nachádza na č. l. 187 – 188. Pred výsluchom určeným na 17. apríla 2014 obvinený [redacted] uviedol, že bude vypovedať, ale potrebuje k tomu svoj blok, ktorý odovzdal vyšetrovateľovi pri výsluchu v procesnom postavení svedka (č. l. 2979). Výsluch bol z daného dôvodu preložený na 25. apríla 2014. Pred výsluchom konanom 29. apríla 2014 bol obvinenému [redacted] odovzdaný zošit formátu A5 červenej farby, ktorý podľa obvineného bol totožný s ním požadovaným zošitom (č. l. 2992). Po skončení výsluchu obvinený [redacted], za prítomnosti svojho*

obhajcu, vydal predmetný zošit vyšetrovateľovi postupom podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku (č. l. 3000). Rovnaký zošit bol obvinenému následne predložený aj pred výsluchom konanom 5. mája 2014 (č. l. 3011). Pri všetkých výsluchoch bol prítomný obhajca obvineného [REDAKOVANÉ] a obhajca obvineného [REDAKOVANÉ] Mgr. Igor Cibula, ktorý hodnovernosť poznámok, ani samotné odovzdanie zošita, žiadnym spôsobom nespochybňoval (ani pri nasledujúcich výsluchoch, ktoré boli taktiež prečítané na hlavnom pojednávaní). Vznesenie námietky obhajcom Mgr. Igorom Cibulom nie je jasne zrejmé ani zo zvukovej nahrávky z predmetného hlavného pojednávania. Pravdepodobne obhajca obvineného (na zázname sa miešajú rôzne hlasy) síce uvádzal skutočnosti, resp. pochybnosti o tom, kde sa zošit nachádzal, avšak výslovne neuviedol, že by vznášal námietku, resp. na zvukovom zázname nie je znesenie námietky počuť. Súčasne predseda senátu na jeho prednes reagoval slovami, že „po prečítaní výpovedí sa k nim bude môcť vyjadriť“ (predseda senátu neuvádzal, že by akúkoľvek námietku zamietal). Po vykonaní dôkazu sa k nemu vyjadril iba obvinený [REDAKOVANÉ], ktorý pravosť poznámok, resp. zošita nespochybnil. Obhajca obvineného sa nevyjadril, ani nežiadal zaprotokolovanie svojej údajnej námietky.“

22. K námietke nevykonania sťažovateľom navrhovaných dôkazov dovolací súd uviedol, že „Súd prvého stupňa svoje uznesenie o odmietnutí vykonania návrhov bližšie odôvodnil na str. 36 rozsudku s tým, že malo ísť o svedkov neprítomných pri príprave trestného činu, t. j. sa nevedeli priamo vyjadriť k prejednávanej trestnej činnosti. Súd sa taktiež vyjadril k nepripojeniu spisov v zmysle návrhu obvineného, keď považoval za dostatočné iba oboznámenie súdnych a prokurátorských rozhodnutí týkajúcich sa obvineného a [REDAKOVANÉ]. Nie sú preto v súlade so skutočnosťou tvrdenia obvineného, že súd prvého stupňa sa vôbec nevyrovnal s dôvodmi odmietnutia návrhov. V rámci odvolacieho konania neprezentoval obvinený žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Odmietnutím vykonania navrhovaných dôkazov nedošlo k porušeniu práv obvineného, keďže (ako už bolo uvedené vyššie) medzi práva obvineného nepatrí vyhovieť všetkým návrhom na vykonanie dokazovania. Je na súde zvážiť, či navrhnutý dôkaz považuje za relevantný na zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Ak dospeje k negatívnemu výsledku, je povinný rozhodnúť o odmietnutí dôkazu. Dovolací súd z predloženého spisu pritom zistil, že súd prvého stupňa sa zaoberal všetkými navrhnutými dôkazmi, pričom v prípade ich nevykonania boli návrhy zákonným spôsobom odmietnuté s náležitým odôvodnením. Dôvodnosť odmietnutia však dovolací súd nebol oprávnený skúmať. Naopak odvolací súd nemal povinnosť vyrovnáť sa s návrhmi, nakoľko zo strany obvineného neboli prezentované.“

23. Z už uvedeného je zrejmé, že najvyšší súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo považoval prečítanie výpovede [REDAKOVANÉ] z prípravného konania v postavení obvineného za zákonné, prečo nemal pochybnosti o tom, že do poznámok v zošite [REDAKOVANÉ] nebolo zasahované (potvrdil to [REDAKOVANÉ] aj jeho obhajca), logické a akceptovateľné je aj jeho stanovisko k nevyhovaniu návrhom sťažovateľa na vykonanie dokazovania. Myšlienkový postup najvyššieho súdu citovaný v bodoch 20 a 21 je teda ústavne udržateľný. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval skutkové a právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom uvedeným v dovolacom uznesení najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto názoru a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor najvyššieho súdu svojim vlastným.

24. Vzhľadom na uvedené ústavný súd neidentifikoval v záveroch formulovaných najvyšším súdom arbitrárnosť ani nedostatok odôvodnenia, ktoré by mohli signalizovať porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. K námietke ústavnej sťažnosti o nezákonnosti kľúčového dôkazu – výpovede svedka [REDACTED] pre jeho nehodnovosť vyplývajúcu z toho, že vypovedal účelovo v snahe dosiahnuť pre seba beztretnosť, ústavný súd opätovne odkazuje aj vo vzťahu k dovolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu na odôvodnenie uvedené v bode 20 uznesenia ústavného súdu.

26. Ústavný súd v závere poukazuje aj na to, že vina sťažovateľa bola podľa názoru všeobecných súdov preukázaná jednak výpoveďami [REDACTED] a [REDACTED], ako aj výpoveďami obvineného [REDACTED] (od ktorého [REDACTED] zabezpečil výbušninu), poškodenej [REDACTED], z výpisov telekomunikačných operátorov (preukazujúcich telefonické rozhovory obvineného [REDACTED], [REDACTED] a sťažovateľa). Nejde teda o exkluzivitu usvedčujúceho dôkazu, ale o vzájomne sa dopĺňajúcu a objektivizujúcu mozaiku zdrojov dôkazných informácií.

27. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2021

Libor Duľa
predseda senátu